

отъ страхъ и трепетъ, като зададенъ отъ Бога хвърляше оръжие то си и удари на бягъ! —

Никакъ не помагаше ужасно то викане на прѣводители тѣ имъ за да ги възпратъ, напразно бѣше всичко, тѣ бягаха въ безрѣдица, конникъ падаше отъ коня, много ся издавиха въ рѣката — цѣла та армия имъ ся опропасти. — Сражение то бѣше таквози, което не е било до сега. Полето ся покри отъ неприятелски тѣ трупове, а отъ наши тѣ не падна ни единъ!

Карлъ. Наистина рѣдкость, крайно за чюдене!

Сорелъ. И една дѣвица подѣйствова на това чюдо? Отъ гдѣ дойде, коя е тя? —

Раулъ. Коя е и отъ гдѣ е, сама желае да открие на краля; зная само, че ся казва една пратенница отъ Бога и говори, че прѣди да ся напълни луна та ще избави Орлеанъ! Народътъ я вѣрва, и ядно жеднѣе за кръвопиенъ бой. —

(Чюва ся удряне на звънци, и едно весело викане.) Чюйте ли викането, чюйте ли гльчтъ, тя е, народътъ я поздравлява! —

Карлъ. (на Дюшателя). Доведете я вътрѣ — (на Епископъ тѣ). Какво трѣбва да мисля върху това, една дѣвица ми спечелва побѣдата, и сега, когато можеше да мя спаси една та Небесна рѣка? — О, това не принадлежи въ течение то на естество то — и смѣя ли, смѣя ли, кажи ми, смѣя ли да вѣрвамъ още на чюдеса?

Много гласове. (задъ ситна та). Да живѣй дѣвицата, да живѣй наша та избавителка!

Карлъ. Тя иди! (на Дюноа). Сѣдни Дюноа — ще испитами тѣзи чюдесна дѣва да ли е пратена отъ Бога, или не, и тя мисля, всичко ще открие на Краля. — (Дюноа сяда, на дѣсно Карлъ, а при него Сорелъ. — Епископъ тѣ на друга та страна, тѣй цюто въ срѣда та остава праздно мѣсто). —